

Sprediķis,

teikts 1994. gada 13. novembrī

Mežaparka draudzē

Žēlastība un miers lai jums visiem no Dieva, mūsu Tēva, un mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus! Āmen.

Uzklausī, kristīgā draudze, šīs dienas Dieva Svēto Vārdu, kas ir rakstīts 2. vēstulē Timotejam 2. nodaļā, kur apustulis tā runā uz mums Dieva Vārdā!

1 Tad nu tu, mans bērns, topi spēcīgs žēlastībā, kas sakņojas Kristū Jēzū,

2 Un, ko tu esi dzirdējis no manis, daudziem lieciniekiem klāt esot, to cel priekšā uzticīgiem cilvēkiem, kas būs noderīgi mācīt atkal citus.

3 Cieti līdz ar citiem ļaunumu, būdams labs Kristus Jēzus kareivis.

4 Neviens, atrazdamies karapulkā, nepinas ar dzīves darīšanām, lai viņš varētu patikt karakungam.

5 Un, jebšu kāds cīnās, viņš dabū vainagu tikai tad, kad viņš ir cīnījies pareizi.

6 Zemkopim, kas nodevies lauka darbam, pienākas pirmajam dabūt savu tiesu no augļiem.

7 Iegaumē, ko es tev saku. Gan jau dos tev Tas Kungs saprašanu visās lietās.

8 Turi prātā Jēzu Kristu, kas uzmodināts no mirušajiem, no Dāvida cilts, - pēc mana evaņģēlija.

9 Par to es ciešu, pat saitēs kā ļaundaris, bet Dieva vārds nav saistīts.

10 Tāpēc es visu panesu izredzēto dēļ, lai arī viņiem būtu daļa pie pestīšanas, kas dota Kristū Jēzū, un pie mūžīgas godības.

Āmen.

Mēs Tevi lūdzam, Dievs, Svētais Gars! Dievs Kungs, Svētais Gars, Tu dievišķais padoma devējs un iepriecinātājs Gars! Atsedz mums Tava Svētā Vārda patiesību un atdzīvini mūs viņā! Mēs paši esam līdzīgi viņas apliecinātāji, jo Tavs vārds ir mūžīga patiesība. Āmen.

Apustulis uzrunā savu uzticīgo mācekli un līdzstrādnieku un dod viņam viņa gājumā un viņa darbā norādījumus viņa stājai, salīdzinādams viņa darbu te ar karavīra, te ar zemkopja darbu, kas prasa uzticību, kas prasa nešaubību, kas prasa mērķtiecību un mīlestību tam uzdevumam, kādā viņš stāv, tai pašā laikā atsaukdams arī pats uz sevi un arī uz to, kas ir viņa pieredze šinī darbā, kad viņš pasludina Evaņģēliju. Un aizrāda arī uz to, ka viņš līdzīgi cieš Evaņģēlija pasludināšanā... pasludināšanai saites, grūtumus, paciešanas. To visu Kristus Jēzus dēļ. Un visas šīs lietas pamatā, visas šīs stājas pamatā viņš atgādina viņa lielo, vienīgo prieku. "Turi piemiņā," – vai kā šeit, šinī tulkojumā sacīts, - "turi savā prātā Jēzu Kristu, kas uzmodināts no mirušajiem, no Dāvida cilts, – pēc mana evaņģēlija!" Turi piemiņā Jēzu Kristu!

Liekas, ka vajadzētu turēt piemiņā daudzas citas lietas, kas saistās ar tiešajiem uzdevumiem tiklab karavīram, kā zemkopim, tā pasludinātājam. Ņemt vērā apstākļus, ņemt vērā to, kas ir svarīgāks, vērtīgāks, nepieciešamāks kurā katrā brīdī. Par šīm lietām apustulis īpaši nerunā. Ir lietas, kuras nāk pašas par sevi mūsu priekšā, kuras mums ir jāsaņem tā, kā Dieva roka tās mums noliek, bet paliek tās lietas, kuras pieder pie pamatu pamatiem. Vienalga, kādā stājā mēs esam un uzdevumā – vai tas ir karavīrs, vai tas ir zemkopis, vai tas ir pasludinātājs. Vienmēr un visur – turi piemiņā Kristu Jēzu!

Jā, kas ir tas, ko mēs turam piemiņā? Mūsu dzīve risinās divos virzienos. Viens virziens ir tas, kas ir mūsu acu priekšā, tās lietas, ko mēs darām un tās lietas, ko mēs kārtojam, tie uzdevumi, kurus mēs pildām, tie mērķi, pēc kuriem mēs sniedzamies, un tam līdzī kā apakšzemes upe tek atmiņas un *piemiņas (?)*¹, salīdzinājumi un domas. Šīs piemiņas ir vienmēr tās, kas cilvēkus kaut kā vairāk un vairāk saista. Viņas var būt rūgtas un sāpīgas, viņas var būt skaistas un jaukas, un vienmēr viņas saistās ar to, ka viņas ir tai ziņā skumjas, ka viņas visas ir pagājušas. Viņas visas ir pagājušas – tikpat tās asās un sāpīgās, kā tās saulainās un jaukās. Un mēs tikai viņās atrodam laika kavēkli, kas kādreiz kavē ne tikai laiku, kavē arī rokas un soļus, un domas, un prātu, un visvairāk kavē mūsu prātu un sirdi. Mēs paliekam pie tām lietām, ar kurām mēs esam kādreiz bijuši vai kuras kādreiz pār mums ir nākušas, un domājam, ka tā ir mūsu īstā un pareizā dzīve bijusi, un domājam, ka nu pie tās mums ir jāpietveras. Kad mēs atšķīram mūsu dzejnieku grāmatas, tad mēs redzam, ka viņas ir pilnas ar šīm cilvēku domām par to, kas ir pagājis, kas ir izdomāts, izjusts, kā tas ir saprasts vai vērots.

Apustulis mūsu skatu vērš uz kaut ko citu – turi savā piemiņā Jēzu Kristu! Kamēr mēs kavējamies paši pie sevis, pie tā, kas mums ir bijis jauks vai grūts, vai sāpīgs, mēs riņķojam paši ap sevi kaut kādā lokā, un tas cilvēkus nogurdina un nomāc, noved bezcerībā vai šaubās un izsusina viņu dzīvi, un padara viņus bēdu pilnus.

Mēs stāvam tuvu kādam sliksnim – mēs stāvam [tuvu] baznīcas gada slēgumam, kur kādreiz viss pagājušais gads nostājas priekšā ar saviem notikumiem un ar dzīves lietām. Cilvēki pie tiem kavējas, kavējas pie tā, kas tur ir bijis. Ne vienmēr tas ir tā, ka cilvēki šinīs atmiņās jūtas iepriecināti, drīzāk otrādi.

Nost no sevis paša!² – apustulis saka. Nost no šīm lietām, kas mūs tura savā valgā un savās cilvēcīgajās domās, kurās mēs vai nu tīksmināties, vai bēdājamies un sāpināties. Turi piemiņā Jēzu Kristu, kas no mirušiem uzmodināts -----³ Turi piemiņā Jēzu Kristu, kurš ir teicis: “Es palieku pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” Kurš mums ir teicis: “Redzi – es esmu pirmais, pēdējais, un dzīvais! Es esmu jūsu vidū. Es neesmu tas, kas pāriet, es neesmu pagātne, es esmu šodiena un rītdiena.” Augšup sirdi un prātu! Uz viņu pievērstais skats ir kristīga cilvēka dzīves

¹ (?) šeit un tālāk apzīmē vārda daļas, vārdus, frāzes par kuru “atšifrējuma” pareizību ir šaubas

² izcēlumi treknrakstā šeit un tālāk apzīmē vārda daļas, vārdus vai frāzes kuras, teicot sprediķi, tiek īpaši izceltas

satvars. “Nāciet pie Manis visi – visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi...” Bēdīgi un grūtsirdīgi ir visi tie cilvēki, kas kavējas savās atmiņās, cilādami savas sāpes, zaudējumus, ciešanas un bēdas, cilādami savas aizgājušās priecīgās un jaukās, vairs atpakaļ neatgriezīgās dienas. Bēdīgi un grūtsirdīgi, bez iepriecās paši pie sevis un savām atmiņām. “Nāciet šurpu jūs visi, Es jūs atvieglināšu,” saka mūsu Kungs un Pestītājs.

Dzīvot Kristū Jēzū. Nedzīvot sevī pašā! Neriņķot pašiem ap sevi, ap to iesprausto mietiņu, pie kura mēs esam sevi piesējuši valgā un skrienam riņķī apkārt, un netiekam uz priekšu. Nekādā veidā. Īstā cilvēka dzīve ir šī dzīve – šī atraisītā dzīve, kas spēj atraisīties no sava sloga, kas viņu tur varā, moka un nomāc gan ar viņa atmiņu grūtumu, gan ar viņa atmiņu nožēlu un sāpīgo zaudējumu apraudāšanu par pagājušām jaukām, neatgriezīgām lietām... Tas ir cilvēka gūsts! Tas ir tā sauktās nelaimīgās cilvēka dzīves grūtais un smagais saturs – šī **lejupeja**, šī norimšana nebūtībā, iznīcībā.

Turi piemiņā Jēzu Kristu! “Redzi, še Es esmu!” saka Tas Kungs. “Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” Iedomāsimies šajos vārdos! Kristū Jēzū nav pagājības, Kristū Jēzū nav tā, ka Viņš vakar bija un šodien Viņa vairs nav. Kristū Jēzū nav tā, ka to, ko mēs no Viņa vakar lūdzām un ko Viņš mums vakar svētīja, mēs vairs to nevaram gaidīt rītu, un tas vairs nevar notikt šodien. “Es esmu pie jums ik dienas.” Viņa žēlastība ik rītus ir jauna. “Es palieku pie jums līdz pasaules galam.” Un arī tas ir Viņa lielais brīnums, ka Viņš nav jāmeklē gudrību dziļumos un prātnieku plašumos. Viņa aicinājums ir vienkāršs: “Nāciet šurp!” Un tas “šurp” ir tik ļoti vienkāršs. Viņš ir nolīcis mūsu priekšā šīs durvis pie Sevis. Katra lappuse evaņģēlijā, ko mēs šķiram, mums atveras pretī kā durvis uz Viņu, un mēs ieejam pie Viņa, un Viņš ienāk pie mums. Tas ir viss noslēpums – cita dzīves noslēpuma nav. Cita dzīves satura nav. Un tāpēc arī apustulis saka – tāpēc es arī ciešu visu pārestību, kāda varētu būt. Nevis nopūzdamies, žēlodamies, nevis kaut ko pārmezdams un nevis sarūgtinādams būdams, bet tanī lielajā drosmes priekā un svētumā. Jo mēs nepaļaujamies uz Jēzu Kristu kā uz kādu pagātnes ---. Viņš ir augšāmcēlies. Viņš ir dzīvs. Un Viņš ir cietis tāpēc, lai mums nebūtu vairs jācieš. Viņš ir cietis, lai noņemtu mūsu ciešanas ar Savu izlīdzinātāja nāves spēku. Lai tas, kas mums liekas kā mūsu sāpes, Viņa svētajā klātbūtnē izkustu kā sniegs saulē un aiztecētu, un paliktu saule, kas tās spēkā un dzīvībā sniedz asniem spēku augt uz ---. Kristus brīnums. Klātbūtnes ----. Iepriecās -----. Spēka avota ----- Dzīvības -----. Kas nav Viņu pazinis, kas ir pagājis Viņam garām, tas nav dzīvi patiesībā dzīvojis. Un Viņā ir dzīvības pilnums. Un Viņš ir nācis tāpēc, kā Viņš pats saka, lai jums būtu dzīvība, lai jums būtu viss ----. Palieci Viņā! Paceliet savas domas uz -----! Turiet piemiņā Jēzu Kristu – dzīvo -----!

Draudzes dziesma.

---

³ ----- šeit un tālāk apzīmē vārda daļas, vārdus vai frāzes, kas audiokasetē nav saklausāmas

Savā aizlūgšanā mēs ieslēdzam šīs dienas Dieva Galda viesus. Baudiet un redziet, ka tas Kungs ir labs. Svētīgs ir cilvēks, kas uz To Kungu ir paļāvies. Āmen.

Savā aizlūgšanā mēs ieslēdzam pāri, kas šodien tiek otro reizi uzsaukts, un novēlam Dieva žēlastību un svētību viņu iecerētajam laulības lēmumam. Ugis Lapiņš ar Madlēnu Bičevsku. Savā aizlūgšanā mēs ieslēdzam mūsu mīļos, kas ir slimībā, paciešanā – mūsu mīļo Ainu Ģermani pēc pārciestās ļoti smagās operācijas un ļoti vārgu savā atveseļošanās gājumā. Un tad kādu ļoti smagu sirds slimnieku Mārtiņu, kuram ir sacīts, ka viņa sirds slimībai ārsti vairs nav īsti spējīgi palīdzēt. Mēs paļaujamies uz Tā žēlastību, kura rokās ir visa palīdzības iespēja. Viņa palīdzību mēs lūdzam mūsu mīļajai *Aijai (?) Strodei*, , divdesmit divus gadus vecai, kas ir pārcietusi divas operācijas, un tagad ir viņai trešā operācija vajadzīga un ---- veselības ----. Tāpat Dieva žēlastībai mēs novēlam mūsu mīļo Ilonu ----- slimnīcā, kurai arī, iespējams, būs nepieciešama operācija ----- . Dieva žēlastību mēs lūdzamies arī slimniekiem, arī citā slimības sakarībā – mazajam puisītim Arturam ---, gadu vecajam, kas slimo, tāpat Inesei -----, kas ir slimnīcā ar -----, tāpat arī Solveigai ----- , kas ir slimnīcā ārstēdamās, līdz ar -----, psihiski slimai, -----un tāpat arī citiem slimniekiem slimības grūtumā, tāpat vēl mēs lūdzam par tiem, kas ir savā dvēseles grūtumā, -----, tāpat vecuma nespēkā un slimības grūtumā ---. --- Un tāpat savā sirdī līdz ar pieminam, aizlūdzam, Dieva žēlastību izlūdzamies, mēs aizlūgdami un, ticībā stiprinādamies, dziedāsim 475. dziesmu, visus piecus pantus “Tuvāk pie Dieva būt”, meldija 152 – “Tuvāk pie Dieva būt sirds ilgojas”.